

متن پرسش

سلام خدمت استاد گرامی... از زمان نوجوانی قرب به خداوند را دوست داشتم و همینطور نماز شب را و در همان زمان مدتی نماز شب هایی بسیار با حال و با گریه می خواندم به طوریکه جانمازم خیس میشد اما نمی دانم بر اثر چه چیزی بود که یکباره توفیق از من سلب شد... وقتی بزرگتر شدم همچنان دغدغه نماز شب داشتم اما دیگر از آن حال خبری نبود و بسیار کمتر می خواندم و مخصوصا اینکه بهانه می آوردم که وقت ندارم وغیره و حالا که درس و اشتغال کمتر شده و ازدواج کرده ام حتی دغدغه نماز شب را هم ندارم البته علت اصلی اش شاید این است که من در گذشته یکی از اهدافم تداوم نماز شب بود که مانند اول وقت خواندن نماز یومیه برایم ملکه شود و در هر زیارتگاهی که میرفتم دعا میکردم که توفیق حاصل شود اما اتفاق خاصی نمی افتاد برای همین دلزده و بیخیال شدم. و اکنون ثقل بسیاری بر خود حس می کنم و از خودم بدم می آید (به تعبیر قرآن ثاقلتم الی الارض). البته چیزی که متوجه شدم این بود که نماز شب برای من خیلی حساس بوده و هست یعنی با کوچکترین گناه و غفلتی در روز توفیقش از من گرفته می شد و اصلا مدتی مشغولیت ذهنی برایم ایجاد میشد وادیت می شدم. اما خودم میدانم که در این حد از تقوا نیستم که با یک گناه بسیار کوچک توفیق بندگی در شب از من گرفته شود. چون کنترل در این حد برایم مثل این است که بخواهید امتحان سوم دبیرستان را از بچه دبستانی بگیرید. برای همین واقعا یکی از سوالات بزرگ زندگی ام این است که چرا اینقدر در این مورد خاص بی توفیقم. نمیدانم شاید فاز نماز شب بسیار بلند است و دست ما بسیار کوتاه. شنیده ام ممکن است یک نوع عبادت خاص برای بنده ای آفت باشد و موجب عجب او شود و خدا صلاح نمی داند و توفیق آن را نمی دهد. فعلا دلخوش به این شده ام که شاید مصلحت نیست درحالیکه به شدت به روحانیت نماز شب نیازمند. در ضمن در طول زندگی توفیق حفظ قرآن به من داده شد که بسیار بسیار تاثیر سازنده در زندگانی ام داشت. و گاهی که قرآن می خوانم اینطور به خودم میگویم که شاید راه پیش روی من قرآن است. اما استاد اینها صرفا چیزهایی است که من میگویم درحالیکه میدانم سالک واقعی باید از همه لحاظ پیش برود. لطفا مرا راهنمایی کنید. با سپاس فراوان

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: سعی کنید با معارف توحیدی افق خود را که باید به آن برسید پیدا کنید و در آن فضا نماز شب را مختصر و بدون آن که انتظار آن نوع گریه ها را از نماز شب داشته باشید

بخوانید، آن نماز شبی که همراه با اشک و گریه‌ی مخصوص است مربوط به انتهای کار سیر توحیدی است. معارف الهی راه را با استحکام بهتر جلو می‌برد. موفق باشید